

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 203/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 83/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrońca skazanego R. S. zarzucił w apelacji: - obrazę prawa materialnego powodująca niezgodność orzeczenia z prawem, tj. art. 4 § 1 k.k. poprzez orzeczenie kary łącznej na podstawie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r., pomimo że w niniejszej sprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	względniejsza dla skazanego była aktualna treść tych przepisów.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie i nie powodował konieczności zmiany zaskarżonego wyroku łącznego, mającej stanowić efekt zastosowania innego stanu prawnego, aniżeli przyjęty w tym przypadku przez Sąd Okręgowy w Koszalinie. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że w uwarunkowaniach procesowych tej sprawy przedmiotem rozstrzygnięcia była kwestia wydania wyroku łącznego wobec skazanego R. S. w ramach rozpoznania wniosku złożonego w tym przedmiocie przez Dyrektora Zakładu Karnego w W.. Sąd Okręgowy w Koszalinie prawidłowo ustalił			

zakres orzekania, wskazując, iż badaniu podlegało skazanie R. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 marca 2020 r., II K 120/19, którym wymierzono mu za pięć przestępstw kary jednostkowe: 2 lat pozbawienia wolności (za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełniony od 05.06. do 17.06. 2018 r.); karę 14 lat pozbawienia wolności (za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. - popełniony 05.07.2019 r.); karę 8 lat pozbawienia wolności (za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. - popełniony 05.07.2019 r.); karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 157 § 1 k.k. - popełniony 05.07.2019 r.); karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 190 § 1 k.k. - popełniony 05.07.2019 r.). Sąd Okręgowy połączył orzeczone wobec R.

S. kary i wymierzył mu karę łączną 20 lat pozbawienia wolności. Wyrok powyższy został w postępowaniu odwoławczym zmieniony orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 listopada 2020 r., II AKa 174/20, m.in. w ten sposób, że w miejsce trzech ostatnich czynów jednostkowych przypisano skazanemu popełnienie jednego przestępstwa kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 9 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie, w pozostałym zakresie utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego i wymierzono nową karę łączną w wymiarze 20 lat pozbawienia wolności.

Drugim orzeczeniem, stanowiącym przedmiot rozważań Sądu pierwszej instancji był wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 12.03.2020 r., II K

1653/19, którym za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony 13 lipca 2018 r., wymierzono skazanemu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 06.05.2021 r., XI Ko 3586/20 zarządzo wykonanie tej kary.

Mając na uwadze taki układ i specyfikę skazań, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż w niniejszej sprawie zaktualizowała się potrzeba zastosowania przepisu art. 4 § 1 k.k. Taki wniosek wynika w szczególności z faktu, że w czasie orzekania obowiązywała inna ustawa, aniżeli w czasie popełnienia czynów, a wszystkie przestępstwa przypisane R. S. zostały popełnione przed datą 24 czerwca 2020 r., a więc przed wejściem w życie przepisów ustawy z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych

udzielanych przedsiębiorstwom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 - które kształtują aktualny stan prawny określony przepisami rozdziału IX Kodeksu karnego. Równocześnie jest tak, iż jedno ze skazań uprawomocniło się przed datą 24 czerwca 2020 r., drugie natomiast - po tej dacie, tj. w dniu 26 listopada 2020 r. Przepisy wskazanej wyżej ustawy z dnia 19.06.2020 r. nie wyłączają stosowania art. 4 § 1 k.k. w takim układzie skazań jednostkowych, jak istniejący w niniejszej sprawie (por. postanowienie SN z 13.10.2021 r., I KZP 2/21, LEX nr 3240557). Podkreśla się w orzecznictwie, że regulacja z art. 4 § 1 k.k. odnosi się także do przepisów określających warunki i zasady orzekania kary łącznej, jako że jest to instytucja prawa karnego materialnego. Warto

przy tym zauważyć, iż praktyczne zastosowanie art. 4 § 1 k.k. w sprawie mającej za przedmiot wydanie wyroku łącznego, sprowadza się do rozważenia względności ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wyroku łącznego oraz stanu normatywnego obowiązującego w czasie popełnienia przestępstw (wyrok SN z 09.01.2015 r., IV KK 224/14, LEX nr 1622330).

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wprowadzić nie przeprowadził pełnego testu pod kątem zbadania względności ustaw, ale doszedł do trafnej konkluzji, że należało zastosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. Zaznaczyć przy tym należy, że takiego testowania sytuacji skazanego w kontekście wchodzących w grę dwóch stanów prawnych, nie dokonał również apelujący. Rzetelna

analiza porównawcza wymagałaby bowiem całościowego porównania wszystkich rozwiązań dotyczących orzekania w wyroku łącznym kary łącznej w płaszczyźnie obu stanów prawnych. Ustawą względniejszą byłaby ta, która przewiduje dla skazanego łagodniejsze skutki, przy uwzględnieniu w takiej analizie wszelkich możliwych konsekwencji. Chodzi zatem o to, aby nie spłycać analizy porównawczej przez ograniczenie jej do zestawienia jedynie sankcji zawartych w porównywanych przepisach, ale o to, aby przeanalizować wszelkie prawnokarne skutki wynikające dla skazanego z zastosowania jednej z dwóch konkurencyjnych ustaw, tj. nowej i obowiązującej poprzednio (por. wyrok SN z 13.05.,.2022 r., V KK 211/21, LEX nr 3438178).

Kwestionując stanowisko Sądu pierwszej instancji, apelujący skoncentrował się jedynie na uwzględnieniu okoliczności, iż zastosowanie aktualnego stanu prawnego powodowałoby taki skutek, że najwyższa kara jednostkowa wyznaczająca dolną granicę kary łącznej stanowiłaby kara 14 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, natomiast górną - kara 20 lat pozbawienia wolności, z kolei oparcie się na przepisach obowiązujących poprzednio, tj. do dnia 23 czerwca 2020 r. determinowałoby orzeczenie wobec skazanego kary łącznej 20 lat pozbawienia wolności. Dokonując takiego porównania - de facto zawężonego do wskazanej wyżej kwestii, apelujący całkowicie pomija okoliczność, iż z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18.04.2019 r., K 14/17 (Dz.U.2019.858 z dnia 2029.05.09) wynikają dla sytuacji

skazanego w tym postępowaniu bardzo istotne konsekwencje. Tymże wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż "art. 86 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny w zakresie, w jakim różnicuje sytuacje osób, wobec których zastosowanie miała już wcześniej instytucja kary łącznej, od osób, co do których ta instytucja zastosowania nie miała, w ten sposób, że umożliwia w stosunku do tej pierwszej kategorii osób podwyższenie dolnej granicy kary łącznej, a także orzeczenie kary rodzajowo surowszej, tj. kary 25 lat pozbawienia wolności, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP". Uwzględnienie skutków tego wyroku dla skazanego R. S. w jego aktualnej sytuacji procesowej, powoduje całkowitą nieskuteczność argumentacji, na której oparta została apelacja jego obrońcy. Oznacza to bowiem, iż wbrew twierdzeniom autora apelacji,

zastosowanie stanu prawnego obowiązującego poprzednio, a więc do dnia 23 czerwca 2020 r., przy równoczesnym respektowaniu treści przywołanego powyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, sprawia, że to nie kara łączna 20 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26.11.2020 r., II AKa 174/20 wyznacza dolną granicę kary łącznej, lecz najwyższa z kar jednostkowych, a więc kara 14 lat pozbawienia wolności, która zarazem w takich uwarunkowaniach, nie musi być karą obligatoryjnie wyższą od najwyższej z kar jednostkowych, a więc jej minimalnej granicy nie musi stanowić kara 14 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Zaznaczyć nadto trzeba, że w obu stanach prawnych, a więc obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 23 czerwca 2020 r., jak również aktualnie, tj. od dnia 24 czerwca

2020 r., górna ustawowa granica kary łącznej, to kara 20 lat pozbawienia wolności, a ponadto identyczne brzmienie jak wówczas, ma nadal przepis art. 86 § 1a k.k., zgodnie z którym w przypadku, gdy suma orzeczonych kar pozbawienia wolności wynosi 25 lat lub więcej, a przynajmniej jedna z kar podlegających łączeniu nie jest niższa niż 10 lat, wówczas można orzec karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Przedstawione powyżej okoliczności prowadzą do wniosku, że Sąd Okręgowy zastosował prawidłowo stan prawny obowiązujący w okresie od 1 lipca 2015 do 23 czerwca 2020 r., chociaż bez wątpienia nietrafnie przyjął, że to kara łączna 20 lat pozbawienia wolności wyznacza w tym przypadku dolną granicę kary łącznej. Pomimo takiego uchybienia, nie wystąpiły w okolicznościach tej sprawy uzasadnione

podstawy do
obniżenia kary
łącznie pozbawienia
wolności. Należało
bowiem wziąć pod
uwagę wielość
zachowań
przestępczych
dokonanych przez
skazanego w
krótkim czasie,
stanowiących
zarazem poważne
przestępstwa o
bardzo wysokim
stopniu szkodliwości
społecznej,
skierowane między
innymi przeciwko
osobie, która go
wychowała,
wyłączając w tym
jego rodziców,
ponadto
różnorodność
przestępstw
(przeciwko życiu,
zdrowiu, mieniu,
wolności), co w
połączeniu z
wieloletnim
zaburzonym
funkcjonowaniem
skazanego na
wolności, nie tworzy
przekonującej,
racjonalnej
podstawy do
korzystniejszego dla
skazanego
posłużenia się
zasadą asperacji, a
więc do obniżenia
kary łącznie do
postulowanego
apelacją wymiaru 15
lat.

Wniosek			
Obrońca oskarżonego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie za podstawę wydania wyroku łącznego art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w aktualnym brzmieniu oraz obniżenie orzeczonej wobec skazanego kary łącznej do 15 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Apelacja obrońcy skazanego nie została uwzględniona, w związku z tym nie wystąpiły uzasadnione podstawy do uwzględnienia wniosku zawartego w środku odwoławczym i dokonania postulowanej zmiany zaskarżonego wyroku.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego został w całości utrzymany w mocy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Apelacja obrońcy skazanego nie została uwzględniona.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26.05.1982 r. - Prawo o advokaturze w zw. z § 17 ust 5 oraz § 4 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia MS z dnia 03.10.2016 r. (Dz.U.2019.18 j.t.) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu,	

	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 221,40 zł, w tym podatek VAT tytułem opłaty za obronę skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, mając na uwadze fakt, że koszty obrony nie zostały w żadnej części uiszczone przez skazanego, ani inną osobę.	
III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze jego trudną sytuację materialną.	
7. PODPIS		
SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Kucharczyk		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca z urzędu skazanego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku łącznego	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana